

„Přál jsem si, abychom se navzájem poslouchali, brali si slovo a kytary,“ říká Vladimír Merta

29.02.2016

Písničkář Vladimír Merta měl rušný únor. V Paláci Akropolis velkolepě oslavil 70. narozeniny, kde mu spolu s publikem blahopřála řada kolegů folkové scény, k tomu si nadělil skvělou čtyřdiskovou edici Podkrovní pásky. Častý host v KC Vozovna se s námi podělil o svoje dojmy ze svého životního jubilea.

Máte za sebou narozeninovou oslavu v Paláci Akropolis. Jak jste si ji užil?

Máme to za sebou, chválabohu, všichni přijeli, nesoutěžili, to byl skok do našich začátků. Omládli jsme. Koho sklátila chřipka, toho pozvu jindy. Kamarád a znalec folku Boris Jirků mě vymaloval na pódiu přímo během koncertu! Neuvěřitelné stalo se skutkem!

Zahrál jsem si na banjo, violu... nedošlo na gambu. Vděčím za vše úžasnému publiku, které ustálo víc nežli rockový koncert, kolegům, kteří odehráli za cestovné, Ondrovi Fenclovi za neviditelnou práci za pódiem, Lubomíru Houdkovi za to, že ty narozeniny vůbec přežil. A Akropolis za vstřícnost, pružnost a to, že i s novými lidmi bude snad pokračovat v tom, co z ní učinilo neopakovatelné místo setkávání: spravedlivé dělení pozornosti mezi putující zahraniční kapely a místní talenty. Doufám, že překonala éru šibrů, rozkrádajících veřejné prostředky, odolala privatizátorům a drží si otevřenost, neformálnost, dostupné ceny a mladistvého ducha kolem tří barů.

Z jeviště jste vytvořil působivou obývací scénu. Kdo z hostů ji nejvíce ocenil?

Asi naše Sára, která se ovšem nepočítá, je vzorná, naslouchá mi a snaží se vyhovět i zdánlivě divným požadavkům: přál jsem si, abychom se navzájem poslouchali, brali si slovo a kytary. Nešlo tedy přímo o obývací na jevišti, spíš o zveřejnění šatny, včetně toho, co divák nemá vidět. Jaký obývací, když je proti vám pětistovka posluchačů, tisíc očí a ještě si máte vybrat z mých starých kytar? Vzniklo nedorozumění: personál raději objednal nábytek z televize, zato pozapomněl na klavír. Nakonec to dopadlo skvěle: muzikanti si nestěžovali, drbali se jako jindy, měli šatnu s mísami, chlebičky, v lednici bylo i pivo, minerálky. Chtěl jsem původně jen vytáhnout křesla ze zákulisí a dát na praktikábl lampičky, aby hosté mohli navzájem kreslit miniportréty, skicovat se navzájem či si ze všeho trochu udělat legraci. Ovšem veřejně, ne a bezpečí šatny. Z téhož důvodu - ne kvůli spořivosti - jsem zakázal i občerstvení. Muzikanta od piva a chlebiček nedostaneš, vím z vlastní zkušenosti, kdy jsem vyjedl šunku Ebenům. Držel jsem dietu a najednou to pokušení...

Jaký je Vladimír Merta nyní a jaký byl před sametovou revolucí?

Stejný, co se týče lenosti. Horší, pokud jde o nápady. Lepším se ale v tenisu. Moje druhé podání a zrychlený backhand...

K narozeninám jste si nadělil čtyřdiskovou edici Podkrovní pásky - posluchač tu může cítit srovnání s Dylanovými Basement Tapes. Bude pokračování?

Omyl, já jsem vydání Luboši Houdkovi rozmlouval. Ale naštěstí mě nerad poslouchá. Stalo se, je osvěžující slyšet své mladé pokusy pohromadě. Další archivy se jistě odněkud vynoří, ale pochybuju, že budou lepší. Stárneme sice jako víno, ale když se archivování přežene, putuje rarita personálu do kuchyně, kal vám potvrdí každý Kožený.

Co se vám vybaví při poslechu vlastních písniček, které vznikly v roce 1976?

Nic moc... podvědomě hýbu prsty a zjišťuju, že už ty staré hmaty nestihnu.

Hrajete i s muzikanty o dvě generace mladšími. Cítíte tu správnou „chemii“, jak se říká?

Se vším všudy. Včetně občasných výbuchů.

Podle mnohých bylo písničkářství pasivní revoltou proti režimu. Do čeho se transformovalo po sametové revoluci?

V aktivní revoltu proti pasivním posluchačům.

Netajíte se s kritikou současného tuzemského folku. Co vám na něm vadí nejvíc?

Zmizel - rozplynul se v popu.

Vladimír Merta

(nar. 1946) je hudebník, publicista, esejista, spisovatel a filmový režisér. Vystudoval architekturu na ČVUT a FAMU, studium zde zakončil filmem Smrt krásných srnců podle knihy Oty Pavla. Na konci 60. let nahrál ve Francii písničkářské album Ballades de Prague, které je vysoce hodnocenou hudební kritikou. V 70. a 80. letech byly jeho publikační možnosti silně omezeny represivní politikou režimu. Věnuje se filmové, divadelní a scénické hudbě, zhudebňování poezie, improvizované hudbě na pomezí žánrů. Byl členem folkového sdružení Šafrán.

Text: Martin Hošna